

Předmluva k 70 tým narozeninám Jana Stibůrka

S Janem Stibůrkem jsem se seznámil v roce 2002 prostřednictvím Oldřicha Šnytra, tehdejšího vedoucího Výcvikového střediska služebních psů Policie ČR v Plzni. Do této doby jsem jej znal jenom podle jména a věděl jsem o něm, že je velký znalec v oboru chovu německého ovčáka a také rozhodčí pro zevnějšek. Vzhledem k problémům, které v této době PČR měla s vlastním chovem, jsem jej požádal o spolupráci, která se týkala pravidelného posuzování svodů služebních psů Chovatelských stanic Policie ČR. Dále se spolupráce dotýkala výběrů chovných jedinců a jejich následné využití v policejním chovu.

Vzhledem k jeho zkušenostem jsem jej přizval později i ke spolupráci na tvorbě článků a prezentací pro Konferenci policejních historiků, které proběhly v letech 2007, 2008 a 2009 a které se dotýkaly zejména historie NO, chovatelských zařízení, výcvikových středisek a také Poddůstojnické školy psovodů v Libějovicích.

Tato spolupráce se pak stala základem pro tvorbu publikace „Dějiny služební kynologie“, kde se spolupodílel na tvorbě několika kapitol, při nichž jsem využil právě jeho zkušenosti a kontakty s osobnostmi 50tých let, dále jsem využil všechny jeho publikované články, rukopisy, poznámky a fotografie a také jsem čerpal z osobních rozhovorů, které jsem s ním k této problematice vedl v letech 2003-2010.

Samotná publikace vychází právě v listopadu 2010, kdy Jenda Stibůrek oslavuje své 70té narozeniny a kdy křest samotné publikace je nesměřován na den 25. 11. 2010 do Muzea PČR právě na Konferenci policejních historiků.

Jendovi vědomosti a znalosti o plemeni a chovu NO a chovu samotném jsou obdivuhodné a z mého pohledu by bylo chybou je nevyužít při tvorbě právě této publikace, když rozsah jeho vědomostí je nenahraditelný. Proto Jendu považuji za vysoce fundovaného odborníka, který se nejen NO a chovu samotnému, ale i lidem věnuje více jak 50 let. Z výše uvedených důvodů jsem jej také oslovil a vybral za partnera pro tvorbu dosud nepublikovaných dějin.

O jeho „životě“ se více dozvíte z jeho osobního medailonu, který je uveden v kapitole o Významných osobnostech služební kynologie PČR a který si Vám zde dovoluji předložit.

Jirka Rulc

JAN STIBŮREK, *1940, Praha

chovatel, posuzovatel zevnějšku německých ovčáků, „pejskař“, který prošel za téměř padesát let celou řadou kynologických funkcí



1949, pes Mžik (Míša)



1971, Leff von Rudinngen (archiv Jan Stiburek)

Svého prvního psa dostal v roce 1946 od svého strýce, který sloužil jako voják z povolání v pohraničí. Byl řidičem v mezinárodní misi, která kontrolovala odsun Němců z ČSSR. Pes se jmenoval Míša a zůstal u něj až do své smrti v roce 1958. Jeho původ v té době neznal, ale absolvoval s ním celé Stibůrkovo dětství.

Krátce po smrti prvního psa získal dalšího



psa bez průkazu původu a to jménem Mžik. (otec byl Claus z Bílé chaty. Ten ale brzy uhynul na tehdy častou psinku. Pak následoval další pes a to Cikoš z Vlad-ku (Axel v. Wollskopf - Elka ze Sidonky). Cikoš byl vlkošedý pes, výborný na výstavách a veliký pracant při výcviku. Jediný z celé řady psů, který se u Jendy nedožil. Dlouhou dobu totiž působil na CHS PS v Aši.

V roce 1965 získal od Karla Všolka Krasu z Demu (Dan z Hořejšího dvora-Hera v. Hain). Krasa byla špičková fena své doby a ani dnes by jistě nezapadla. Vyhrála svou třídu na Světové výstavě v roce 1965 a titul Světová vítězka nedostala jenom proto, že neměla splněnou zkoušku z výkonu. Byla i vítězkou ČSSR, mezinárodní šampionkou a Klubovou vítězkou. Navíc se osvědčila jako matka. S různými partnery dala celkem 36 výborných potomků, kteří navíc vynikali v povaze. Tehdy se pravděpodobně začal projevovat u Jana Stibůrky zájem o zevnějšík NO. Jmenovaný si v roce 1966 zaregistroval chovatelskou stanicí Alcorn.

Od roku 1967 měl dalšího psa a to Leffa von Rudingen (Greif von Felsenstein - Sissy v. Rudingen). Leff byl vítězem celé řady různých výstav a nakryl kolem stovky fen.

Jan Stibůrek se už v této době dlouho zajímá o německého ovčáka podrobněji. Jedním z důvodů byl více jak 30letý vztah s Karlem Všolkem, který byl bezkonkurenčně největší hlavou, která se zabývala plemenem německého ovčáka. Proto také jako jediný u nás dostal zlatou **Pamětní medaili SV za zásluhy a popularizaci plemene.**

Dalším důvodem byl vztah s dalšími kynology, kteří výrazným způsobem ovlivnili československou kynologii. Jednalo se o Karla Martínka, snad nejdéle působícím ústředním poradcem chovu, Pavla Brožka a Karla Hartla. Uspěš s těmito pány v odborném rozhovoru nebylo snadné. Brali jej jako vrstevníka i když každý mohl být jeho otcem

Tato skupina kynologů spolu s Jirkou Šiškou jej přemluvila, aby si udělal zkoušky na rozhodčího pro zevnějšík. Tuto funkci zastává od roku 1980.

Z tohoto důvodu šli postupně jeho vlastní psi stranou, i když jich měl celou řadu. Plní s nimi jenom nutné zkoušky, výstavy a bonitace na chovnost.

Od roku 1979 postupně vlastní kromě dožívajícího Leffa tyto psy:

Ora z PS (Vachon Onyx - Anja von Hisberger Schweiz)
Datscha Onyx(Lito von Wolfshölle - Baccara Onyx)
Nestror Astoria (Jalk von Bachgauchtal - Ora z PS)
Chanel Alcorn(Kass von Fürstendamm - Ora z PS)



Indy von Noriswand, 2001 (archiv Jan Stibůrek)

Astoria Schariel (Nick z Poluxu)

Indy v.d. Noriswand (Enzo v. Buchhorn - Qasia v. Wienerau)

Postupně vykonává funkci okresního, později krajského poradce chovu. Po odchodu Karla Martínka vykonával i funkci Ústředního poradce chovu.

Celou řadu let byl členem České i federální chovatelské komise, za NO je i členem Ústřední rady kynologie SVAZAR-Mu. Od roku 1986 do roku 1989 byl předsedou sboru rozhodčích služebních plemen. Do roku 1989 byl předsedou chovatelské skupiny NO, ze které vznikl dnešní klub chovatelů NO. Několik roků je i předsedou ZO IPK Břevnov, nejstaršího pražského klubu

V roce 1990 ze všech funkcí odchází, nesdílí vznikající komercializaci kynologie, protože všechny činnosti, které do té doby vykonával, dělal ve prospěch plemene s respektem a úctou ke všem těm, kteří byli před ním, a nikdy svoji činnost nespojoval s osobním prospěchem.

Jan Stibůrek celá léta publikuje zejména v odborném časopise „Pes přítel člověka“, v klubovém časopise „Německá ovčák“. Většinou se jednalo o historické dokumenty a vzpomínkové medailony k osobnostem kynologie. Realizuje i celou řadu přednášek o plemeni, chovu a historii plemene.

Za svoji dlouholetou činnost je odměněn Čestným členstvím Klubu chovatelů NO.

V roce 2003 se, na žádost zástupce vedoucího Odboru služební kynologie a hipologie Policejního prezidia ČR pplk. Ing. Jiřího Rulce, stává poradcem chovu NO. Tato spolupráce trvá doposud.

V roce 2006 se jmenovaný zříká výkonu funkce rozhodčího. Vadí mu živelné řízení chovu NO a okázalé přehlížení standardu. Ani dnes, když už si na NO netroufá a baví se černo-stříbrnými knírači a užívá si důchodu, neodmítne pomoc. Jak pro Centrum pro výzkum chování psů při České zemědělské univerzitě v Praze-Suchbátě. Dění v řízení kynologie pozoruje již jen z povzdálí.



Mezinárodní mistrovství TART Mělník, 2009, (archiv J. Rulc)